

»For activities of negotiating or arranging contracts, selling, trading or arranging the transfer of arms and related military equipment (controlled by Wassenaar Participating States) from one third country to another third country, a license or written approval should be obtained from the competent authorities of the Participating State, where these activities take place, whether the broker is a national, resident or otherwise subject to the jurisdiction of the Participating State.«

3.4. NATO- og OECD-landenes våbeneksportkontrol

Langt de fleste NATO- og OECD-lande vil efter optagelsen af de 10 nye medlemslande i EU pr. 1. maj 2004 være medlemmer af EU og/eller Wassenaar Arrangementet med tilhørende eksportkontrolregimer, jf. afsnit 3.2. og 3.3. Dette gælder dog ikke USA, Canada, Island og Mexico, jf. oversigten i underbilag 3. Disse lande har imidlertid våbeneksportkontrollsystemer, der er sammenlignelige med det danske.

3.5. FN's handlingsplan om små og lette våben (SALW)⁸⁾

FN's handlingsplan om små og lette våben blev vedtaget på en konference i New York den 9.-20. juli 2001. Med handlingsplanen har medlemsstaterne forpligtet sig politisk til at behandle ansøgninger om eksporttilladelser i henhold til strenge nationale regler og procedurer, som dækker alle små og lette våben, og som er overensstemmende med staternes eksisterende forpligtelser i henhold til relevant international ret.

Herudover har medlemsstaterne blandt andet forpligtet sig til at udvikle passende nationale regler eller procedurer vedrørende formidling af små og lette våben, som bør omfatte tiltag så som registrering af formidlere, tilladelser eller autorisationer til formidlingstransaktioner og passende straf for ulovlige formidlingsaktiviteter, som foretages på den enkelte stats område.

3.6. FN's SUA Konvention

FN's internationale søfartsorganisation drøfter i øjeblikket en protokol til SUA konventionen (Convention on Suppression of Unlawful Acts Against The safety of Maritime Navigation, 1988). Formålet med den nye protokol er først og fremmest at kriminalisere terroristhandlinger, der foregår i forbindelse med maritim transport,

som f.eks. udledninger fra skibet samt transport af eksplosiver eller radioaktivt materiale, som kan forårsage massive ødelæggelser. Det drøftes i denne forbindelse, hvorvidt man mere generelt skal kriminalisere transport af blandt andet nukleare våben eller masseødelæggelsesvåben. Det forventes, at den nye protokol vil være klar til vedtagelse på en diplomatkonference i 2005.

3.7. EU's fælles holdning om våbenmæglervirksomhed (våbenformidling)

Den 26. juni 2003 vedtog Rådet en fælles holdning om kontrol med våbenmæglervirksomhed (2003/468/FUSP), som forpligter medlemsstaterne til at indføre kontrol med våbenformidling mellem ikke EU-lande.

Forslaget forpligter hver medlemsstat til at kontrollere formidlingsaktiviteter, som foregår på medlemsstatens territorium, gennem national lovgivning. Medlemsstaterne opfordres endvidere til at overveje at kontrollere formidlingsaktiviteter, som udføres af den enkelte medlemsstats statsborgere uden for medlemsstatens territorium.

Formidlingsaktiviteter er defineret som aktiviteter, hvorved en person forhandler eller arrangerer transaktioner, som kan indebære overførsel af produkter omfattet af EU's fælles liste over militært udstyr, der er omfattet af EU's adfærdskodeks for våbeneksport, fra ét ikke EU-land til et andet. Omfattet er desuden aktiviteter, hvorved en person, som selv ejer sådant udstyr, køber, sælger eller arrangerer overførsel af udstyret fra ét ikke EU-land til et andet. Overførsel af udstyr mellem EU-lande eller fra et EU-land til et land uden for EU er ikke omfattet af forslaget.

Det bemærkes, at begrebet 'overførsel' ('transfer') som udgangspunkt ikke omfatter transport af våben, men at medlemsstaterne hver især dog kan vælge at indfortolke transport i begrebet og lade våbentransport være omfattet af deres nationale regler om kontrol med formidling.

Der skal efter den fælles holdning etableres en ordning, hvor formidlingsaktiviteter i hvert tilfælde kræver tilladelse fra de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor aktiviteterne finder sted, og – når dette er påkrævet i henhold til national lovgivning – tillige i den medlemsstat, hvor formidleren har bopæl eller er etableret. Afgørelsen af, om tilladelse skal meddeles,